

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Δημοτικό Τραγούδι εννοούμε την προφορική Παράδοση – Ποίηση του λαού της Ελληνικής υπαίθρου , είναι η συνέχεια της Αρχαίας Ελληνικής μουσικής Ποίησης και Ρυθμοποιίας που μέχρι τις μέρες μας διασώζονται μέσα στο Ελληνικό Παραδοσιακό Τραγούδι .

Κάθε Δημοτικό Τραγούδι δημιουργό έχει τον Ελληνικό λαό . Μέσα από το Δημοτικό Τραγούδι οι άνθρωποι της υπαίθρου μπόρεσαν και βρήκαν διεξοδικούς δρόμους προς τις διάφορες πνευματικές τους ανησυχίες .

Το Δημοτικό Τραγούδι αποτελεί τον μοναδικό και αυθεντικό φορέα της Ελληνικής Λαϊκής κουλτούρας διότι όπου δεν υπάρχει Ιστορικό μνημείο , ούτε γραπτή επιγραφή μας δείχνει ξεκάθαρα την εξέλιξη της Ελληνικής γλώσσας αλλά και τον τρόπο σκέψης των ανθρώπων .Μας δίνει πληροφορίες μέσα από τους στίχους και την μουσική Ιστορικές , γεωγραφικές , λαογραφικές και μάλιστα γλωσσικές ιδιαιτερότητες του τόπου από όπου προέρχεται το δημοτικό Τραγούδι .

Η Παρασημαντική της Ελληνικής Εκκλησιαστικής Μουσικής είναι η γλώσσα της Ελληνικής Παραδοσιακής Μουσικής διότι με τους χαρακτήρες της Παρασημαντικής αποτυπώνεται ακριβώς η μελωδία του Παραδοσιακού μουσικού κομματιού .

Το Δημοτικό Παραδοσιακό Τραγούδι δημιούργησε ένα πιο ευλύγιστο τρόπο απαγγελίας από ότι το Εκκλησιαστικό μουσικό μέλος .

Την Ελληνική Παραδοσιακή ή δημώδη (δημοτική) μουσική την χαρακτηρίζει μια εκπληκτική πολυποικιλότητα , όπου

συνδυάζει ταυτόχρονα ποίηση – μελωδία και μουσική συνοδεία .Είναι μονοφωνική , εξαίρεση αποτελούν ορισμένα Τραγούδια της Ηπείρου τα λεγόμενα Πολυφωνικά .Τα περισσότερα είναι γραμμένα σε δεκαπεντασύλλαβο στίχο και μερικά σε δεκατρισύλλαβο ή Ενδεκασύλλαβο στίχο .

Οι Αρχαίου Έλληνες πριν από τις διάφορες μάχες χόρευαν , θέλοντας έτσι να εμψυχώσουν τους πολεμιστές .Χαρακτηριστικό γεγονός είναι η προετοιμασία των 300 του Λεωνίδα πριν από την μάχη των Θερμοπυλών . Επίσης το ίδιο πράγμα συνέβαινε και στην Επανάσταση του 1821 όπου οι ΚΛΕΦΤΕΣ και οι ΑΡΜΑΤΟΛΟΙ στα βουνά χόρευαν και γλεντούσαν πριν από κάθε μάχη .

Ο άνθρωπος ο οποίος ασχολήθηκε σοβαρά και συστηματικά με την συγκέντρωση , ταξινόμηση , μελέτη των δημοτικών τραγουδιών ήταν ο Νικόλαος Πολίτης (Καλαμάτα 1852 – Αθήνα 1921) Λαογράφος – Καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών .Σε αυτήν την προσπάθεια συνέχισε ο Κων/νος Ψάχος και το Μουσικό Ίδρυμα του Σίμωνος Καρρά . Σήμερα αυτήν την προσπάθεια την αγκάλιασε και την συνεχίζει το Μουσικό τμήμα του Λαογραφικού Αρχείου της Ακαδημίας Αθηνών .

Είναι δύσκολο να προσδιορίσουμε το χρόνο και τον τόπο δημιουργίας του Δημοτικού Τραγουδιού . Η Παράδοση αναφέρει ότι τα μέν **Ακριτικά Τραγούδια** γεννήθηκαν τον 9^ο αιώνα όπου περιγράφουν την ζωή των φρουρών των συνόρων του Βυζαντίου (Διγενής Ακρίτας) .Τα δέ **Κλέφτικα Τραγούδια** εμφανίστηκαν στα χρόνια της σκλαβιάς του 1821 .

Ο Νικόλαος Πολίτης κατατάσσει τα δημοτικά τραγούδια στις εξής παρακάτω κατηγορίες : 1) Ιστορικά 2) Κλέφτικα 3)

Ακριτικά 4) Παραλογές 5) Τραγούδια Της Αγάπης 6)
 Νυφιάτικα 7) Νανουρίσματα 8) Κάλαντα – Βαϊτικά 9) Της
 Ξενιτιάς 10) Μοιρολόγια 11) Του Κάτω Κόσμου του Χάρου
 12) Γνωμικά 13) Εργατικά – Βλάχικα 14) Περιγελαστικά .
 Ο Α΄- ΠΛ Β΄ , είναι οι ήχοι που κυριαρχούν στα Δημοτικά
 Τραγούδια . Τα συγκεκριμένα μουσικά όργανα (Πιάνο κ.α.)
 δεν μπορούν να συνοδεύσουν Δημοτικά Τραγούδια παρά
 μόνον αυτά που ανήκουν στον Γ΄ ήχο .

Κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα του Δημοτικού Τραγουδιού
 είναι ότι σπάνια χρησιμοποιεί ολόκληρη την κλίμακα παρά
 μόνον αρκείται και χρησιμοποιεί 4-5-6 το πολύ νότες .

Τρείς είναι οι δυσκολίες της πιστής Απαγγελίας του
 Δημοτικού Τραγουδιού που εάν δεν ξεπεραστούν ολότελα
 παραποιείται παταγωδώς η Παραδοσιακή απόδοση , αυτές
 είναι : 1) Σωστός Ρυθμός 2) Λαρυγγική Ευστροφία 3) ύφος .
 Υπάρχουν δυο είδη Παραδοσιακών Τραγουδιών τα
 ονομαζόμενα της Τάβλας – συγκαθιστά – Του Τραπεζιού και
 τα χορευτικά .

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

28-2-2012